

Китоби Юил ва Калисои Лаодикиягии Адвентистони рӯзи ҳафтум — Рақами сию ҳафт

Jeff Pippenger

2026-01-29

Рақами сиюму ҳафтум

Дар хоби Вилиам Миллер, «издиҳом»-и аввала, вақте ки мардум ба гавҳарҳо дастдарозӣ карданро оғоз намуданд, пеш аз он буд, ки Миллер гавҳарҳоро чамъ оварда, нидо кард: «биёед ва бубинед». Масеҳ, ҳамчун марди соҳиби ҳасуи ғуборрӯб, аз чорӯб истифода мебарад, то ҳасу хошокро берун бирӯбад, гавҳарҳоро дар сандуқчае бисёр бузургтар чамъ оварад, ва сипас Ё Миллерро даъват намуд, ки «биё ва бубин». Вақте ки Масеҳ кори чорӯби Худро оғоз мекунад, хона ҳолӣ аст, зеро Миллер навиштааст, ки «даре кушода шуд, ва марде ба хона даромад, ҳангоме ки мардум ҳама онро тарк карданд; ва Ё, дар дасташ ҳасуи ғуборрӯб дошта, тирезаҳоро кушод ва ба рӯбидани ғубор ва ҳасу хошок аз хона оғоз намуд».

Марди чорӯби ғубор ба ҳучра дохил мешавад, вақте ки ҳамаи мардум онро тарк карда буданд. Дар соли 2023, марди чорӯби ғубор ба ҳучраи ҳолӣ дохил шуд, зеро ҳаракати яксаду чилу ҳаҷор ҳазор шикаста ва пароканда гардида буд. Ҳақиқатҳое, ки бо Қадвалҳои Ҳабаққуки соли 2012 намоёндагӣ мешуданд, дар зери партовҳо дафн шуда буданд, ва ҳучра ҳолӣ буд. Марди чорӯби ғубор Ёст, ки баъд аз Яҳёи Таъмиддиханда омад, ки Яҳё гуфт, ки Ё бодбезаке дорад, ва ин ки Ё он бодбезакро ба кор мебарад, то хирмани Худро комилан пок созад.

Ман шуморо ба об барои тавба таъмид медиҳам; лекин Он Касе ки баъд аз ман меояд, аз ман пуркуваттар аст, ва ман сазовор нестам, ки пойафзоли Ёро бардорам; Ё шуморо бо Рӯҳулқудс ва бо оташ таъмид хоҳад дод; Белаш дар дасти Ёст, ва Ё хирмангоҳи Худро комилан пок хоҳад кард, ва гандуми Худро дар анбор чамъ хоҳад овард; аммо коҳро бо оташи хомӯшнашаванда хоҳад сӯзонд. Он гоҳ Исо аз Қалил ба Урдун назди Яҳё омад, то аз вай таъмид гирад. Матто 3:11–13.

Қалил рамзи нуктаи гардиш аст, ва он макон бар Урдун, ки Исо барои таъмид гирифтани ба он ҷо омад, Байт-Абаро ном дорад, ва маънояш «гузаргоҳи киштӣ» аст; ва он ҷое буд, ки Исроили қадим аз он ҷо ба Замини Мавҷуд гузашт. Вақте ки Исо таъмид гирифт, Ё он гоҳ Исои Масеҳ гардид. Қалил, Урдун, Байт-Абаро ва Исои Масеҳ гардидани Исо ҳама бар тағйири як давраи илоҳӣ таъкид мекунанд, ки ҳамин ҳамон чизест, ки дар низ рамзи дарро ифода мекунад, махсусан барои аҳли Филадельфия, ки ба онҳо калиди дари кушода ва баста дода шудааст.

Ва ба фариштаи калисои Филадельфия бинавис: Инро Ё меғӯяд, ки Муқаддас аст, Ҳақ аст, калиди Довудро дорад, мекушояд, ва ҳеҷ кас баста наметавонад; мебандад, ва ҳеҷ кас кушода наметавонад; аъмоли туро медонам: инак, пеши ту дари кушодае ниҳодаам,

ва ҳеч кас онро баста наметавонад; зеро ту қуввати андаке дорӣ, ва каломи Маро нигоҳ доштаӣ, ва номи Маро инкор накардаӣ. Ваҳй 3:7, 8.

Вақте ки Масеҳ «дар»-ро «кушод» ва «ба ҳучра даромад», он ҳучра «ҳучраи Ё» буд, зеро Ё «хирмани Худ»-ро ба комилӣ пок месозад. Агар он хирмани Ё бошад, пас он ҳучра ҳучраи Ёст.

«Дар Қафрнаҳум Исо дар фосилаҳои сафарҳои рафтуомадаш иқомат мекард, ва он ба номи “шаҳри Худи Ё” маъруф гардид. Он дар соҳилҳои Баҳри Ҷалил ва наздики сарҳадҳои дашти зебои Ҷиннесарет, агар на дар ҳуди он, воқеъ буд». The Desire of Ages, 252.

Ё ба утоқи Худ дохил мегардад, то гандуми Худро ҷамъ оварад ва мастаҳоро ҷамъ карда бисӯзонад. Тағйири тадбири илоҳӣ, ки бо Ҷалил, Урдун, Байтобара, таъмид ва гузариш аз Яҳё ба Исо ифода ёфтааст, бо гузариши калисои муборизи Лаодикия ба калисои зафарманди Филоделфия мувофиқат мекунад. Ё дар моҳи июли соли 2023 ба утоқи Худ дохил гардид. Миллер дар ғавғои 18 июли соли 2020 ҷашмони худро пӯшида буд, ва ҳангоме ки ҷашмонашро кушод, утоқ аз одамон холӣ буд; ҳақиқат зери хатогӣ дафн шуда буд, ва сипас марди ҷорӯби хок тирезаҳоро кушод ва ба рӯбидани партовҳо оғоз кард.

«“Белаш дар дасти Ёст, ва Ё хирмангоҳи Худро комилан пок хоҳад кард, ва гандуми Худро дар анбор ҷамъ хоҳад овард.” Матто 3:12. Ин яке аз замонҳои поксозӣ буд. Ба василаи суханони ростӣ, коҳ аз гандум ҷудо карда мешуд. Азбаски онҳо аз ҳад зиёд беҳуда ва худодилона солаҳ буданд, то ки мазамматро қабул кунанд, ва аз ҳад зиёд ҷаҳонпараст буданд, то ки зиндагии фурутаниро бипазиранд, бисёре аз Исо рӯй гардонданд. Бисёри дигар ҳанӯз ҳам ҳамин корро мекунанд. Имрӯз ҷонҳо санчида мешаванд, чунон ки он шогирдон дар куништи Қафрнаҳум санчида шуданд. Вақте ки ростӣ ба дил расонда мешавад, онҳо мебинанд, ки зиндагии онҳо мутобиқи иродаи Худо нест. Онҳо зарурати тағйироти комилро дар худ мебинанд; аммо омода нестанд, ки ин кори инкор аз худро бар дӯш гиранд. Аз ин рӯ, вақте ки гуноҳонашон ошкор карда мешаванд, ба ғазаб меоянд. Онҳо ранҷидаву озурда дур мешаванд, ҳамон гуна ки шогирдон аз Исо дур шуданд ва нолишкунон гуфтанд: “Ин сухани саҳт аст; кӣ метавонад онро бишнавад?”” Орзуи асрҳо, 392.

Дар рӯзи охирини соли 2023, ки ба рӯзи аввали соли 2024 мепайвандад, Шери қабилаи Яҳудо ба таври тадриҷӣ кушодани муҳри ваҳйи Худро оғоз намуд. Мувофиқи раванди секадамии озмоиши кушодани муҳрҳо дар боби дувоздаҳуми Дониёл, пас се озмоиш вучуд медошт, ки чунин ифода шудаанд: «пок карда мешаванд, сафед мегарданд ва озмуда мешаванд».

Ва ӯ гуфт: «Бирав, эй Дониёл; зеро ин суханон то вақти интиҳо баста ва муҳр зада шудаанд. Бисёриҳо пок карда хоҳанд шуд, ва сафед гардонида хоҳанд шуд, ва санчида хоҳанд шуд; аммо шарирон шарорат хоҳанд кард; ва ҳеч яке аз шарирон нахоҳад фаҳмид; аммо хирадмандон хоҳанд фаҳмид». Дониёл 12:9, 10.

Фариштаи аввал рамзи покшавӣ мебошад, зеро гунаҳкори маҳкумшуда гуноҳҳои худро бар қурбонӣ дар сахни ҳавлӣ мегузорад, ки дар он ҷо ӯ бо хун сафед карда мешавад.

Пас хунро баъд ба макони муқаддас мебаранд, ки дар он ҷо раванди тақдиси қудсият ҳамчун сафед гардонида шудан ба воситаи шуста шудани хун аз сахн ифода меёбад. Дар он ҷо адолат дар онҳое зоҳир мегардад, ки бо хун ва бо каломии шаҳодати худ ғолиб меоянд.

Сипас онҳо санчида мешаванд, ва дар рӯзҳои охир маълум мегардад, ки онҳо аз ҳамаи дигар ҳакимони Бобил даҳ маротиба беҳтаранд. Санчиши сеюм он ҷост, ки онҳо дар Макони Қудси Муқаддас ҷалол меёбанд ва аз синфи дигари ҳакимони эътирофшуда ҷудо карда мешаванд. Он санчиши сеюм қонуни якшанбе аст, ва санчиши аввал даъвати фариштаи аввал барои бозгашт ба таҳкурсии мебошад, зеро дар қадами навбатӣ маъбад барпо карда мешавад. Он қадами навбатӣ паёми ҷудосозандаи фариштаи дуюм аст, ки пас аз он санчиши ҳалқунандагони фариштаи сеюм меояд.

Соли 2023 фариштаи аввал омад, чунон ки 11 августи соли 1840 омада буд, вақте ки бо паёми исломи войи дувум нозил шуд. Ҷамчунин чунон ки дар 9/11 карда буд, бо паёми исломи войи сеюм ва бо даъват ба бозгашт ба роҳҳои қуҳан нозил шуд. Асосҳои таърихи миллерӣ пас аз он ки паёми войи дувум дар 11 августи соли 1840 иҷро гардид, барқарор карда шуданд. Сипас фариштаи боби даҳуми Ваҳӣ нозил шуд, ва ҳамин тавр нозил шудани фариштаи боби ҳаҷдаҳуми Ваҳӣ ва омадани войи сеюмро намунавӣ нишон дод.

Ҷосия Литч шахсияти таърихӣ аст, ки бо гузошта шудани асосҳо дар 11 августи соли 1840 вобаста аст. Номии «Ҷосия» маънои «асоси Худо»-ро дорад, ва подшоҳ Ҷосия дар таърихи муқаддас ислоҳоти Ҷосияро намоёндагӣ мекунад, ки кашф шудани лаънати Мӯсорони низ дар бар мегирифт, ки дар миёни харобаҳои маъбад дафн шуда буд, ҳамон тавре ки ҷавохироти Миллер дар ҳучра дафн шуда буданд.

Подшоҳ Юшиё дар Мачиддӯ мурд, ки ҳамон Армагеддони Ваҳӣ боби шонздаҳ аст. Ислоҳоти Юшиё иҷроӣ он пешгӯӣ буд, ки пайғамбари нофармон баён карда буд, ҳангоме ки Ёробиёму ду қурбонгоҳро дар Байт-Ил ва Дон барпо намуд. Он пайғамбари нофармон миёни ҳар ва шер мурд. Подшоҳ Юшиё пешакӣ, бо зикри номаш, пешгӯӣ шуда буд, ва ислоҳоти ӯ низ ҷузъ аз ҳамон пешгӯӣ буд, ки дар бар мегирифт, ки подшоҳи оянда Юшиё ҳамон қурбонгоҳро фурӯ хоҳад рехт, ки дар он ҷо пайғамбари нофармон бо подшоҳи шарир Ёробиёму рӯ ба рӯ шуда буд.

Йӯшиё маънои таҳкурсии Худоро дорад, ва подшоҳ Йӯшиё пешгӯӣ ки тақрибан 340 сол пеш аз салтанати ӯ дода шуда буд, иҷро намуд. Ӯ пешсафи эҳё ва ислоҳоте гардид, ки дар ниҳоят ба қурбонгоҳе расид, ки дар он ҷо набӣ аз Яҳудо подшоҳ Ёробиёму рӯ ба рӯ карда буд. Вақте ки ба он ҷо расид, Йӯшиё қурбонгоҳро фурӯ рехт, чунон ки пешгӯӣ гуфта буд ӯ чунин хоҳад кард. Он ду қурбонгоҳи Ёробиёму қалбакиҳои қасдонаи маъбади Ерусалим буданд, то ба он амикӣ ки Ёробиёму рӯзҳои иди қалбакиро низ муқаррар кард. Бо ин кор, ӯ фақат ҳамон чизро мекард, ки Ҳорун бо ғӯсолаи тиллоӣ карда буд. Исёни Ҳорун дар таҳкурсии таърихи муқаддаси Исроили қадим қарор дошт. Он дар ҳангоме рӯй дод, ки Мусо Шариатро қабул мекард, ки он таҳкурсии ҳукумати Худост.

Исёни Ҳорун исёни бунёдӣ буд, ва он такрор шуд, вақте ки Ёробъом даҳ қабилаи шимолиро ҳамчун Исроил таъсис дод. Мусо Ҳорунро сарзаниш кард, ва Мусо алфа, ё бунёд, дар нисбат ба Масеҳ — омега аст. Ҳорун ва Мусо ду синфро дар исёни бунёдӣ намояндагӣ мекунад, ва синфи сеюм қахрамононест, ки бо Мусо истоданд — левизодагон. Подшоҳ Ёробъом ва набӣ аз Яхудо ду синфро дар исёни бунёдӣ салтанати шимолӣ ташкил медиҳанд, ва бори дигар левизодагон қахрамонон мебошанд.

Дар исёни бунёдӣ Ёробъом, пайғамбаре аз Яхудо ўро сарзаниш карда, дар бораи подшоҳе нубувват менамояд, ки «бунёди Худо» номида хоҳад шуд — Юшиё. Ба анҷом расидани ислоҳоти пешгӯишуда инро низ дар бар мегирифт, ки вақте Юшиё эҳё ва ислоҳоти худро оғоз намуд, лаънати Мусо кашф карда шуд, ва кироати суханони муқаддаси Мусо эҳё ва ислоҳотеро, ки аллакай оғоз ёфта буд, нерӯ бахшид. Юшиё, ки ошкоро рамзи нубувватист, намояндаи эҳё ва ислоҳотест, ки ҳангоме нерӯ мегирад, ки нубуввате аз навиштаҳои Мусо кашф гардад.

Исёни бунёдӣ дар достони шоҳ Ёробъом ҳам аз ҷониби шоҳи Исроил таҷассум меёбад, ва ҳам аз ҷониби он набӣ аз Яхудо, ки бо эълони илоҳӣ бар зидди исёни бунёдӣ Ёробъом ва бо дастурҳое барои он набӣ, ки муайян месохтанд ҳангоми бозгашт ба Яхудо аз кадом роҳ бояд парҳез кунад, фиристода шуда буд. Набӣ аз Яхудо дархости Ёробъомро барои мондан рад мекунад, вале баъд аз он даъвати набии дурӯғгӯи Байт-Илро мепазирад ва сарнавишти худро мӯҳр мезанад. Он набии нофармон миёни ҳар ва шер хоҳад мурд, ва сипас дар қабри набии дурӯғгӯ дафн хоҳад шуд.

11 августи соли 1840 пешгӯии вои дуҷум ба иҷро расид, ва пояҳои Адвентизм гузошта шуд. Қозайя Литч ин пешгӯиро дар соли 1838 пешниҳод кард, ва сипас даҳ рӯз пеш аз 11 августи соли 1840 ӯ ҳисобҳои худро дақиқтар гардонида, 11 августи соли 1840-ро ҳамчун рӯзе пешгӯӣ намуд, ки дар он бартарии Усмонӣ хотима хоҳад ёфт, дар иҷрои пешгӯии Ислоҳ дар бораи вои дуҷум.

Подшоҳ Юшиё рамзи эҳёи ниҳой ва ислоҳоти ниҳой мебошад, зеро ҳар як пайғамбар дар бораи рӯзҳои охир аз ҳар гуна рӯзҳои пешина равшантар сухан мегӯяд. Подшоҳ Юшиё рамзи эҳёи ниҳой ва ислоҳоти ниҳой мебошад, ва он ислоҳот дар Китоби Муқаддас ба воситаи пешгӯӣ баён гардидааст. Китоби Юил эҳё ва ислоҳоти ниҳойро муайян мекунад, ки дар миёни онҳое ба амал меояд, ки яқсаду чилу чор ҳазор хоҳанд буд. Эҳёи Юшиё аз ду марҳила иборат буд: он оғоз ёфт, сипас як пешгӯӣ кушода шуд, ки ба қор суръати бештар бахшид. Он ду марҳила борони аввал ва борони охир мебошанд, ҷунон ки дар китоби Юил баён шудааст, ва дар китоби Аъмол иҷро гардидааст, ва сипас боз дар таърихи Миллеритӣ иҷро шудааст.

Дар исёнҳои бунёдӣ Ҳорун, подшоҳ Ёробъом ва пайғамбар аз Яхудо то подшоҳ Йўшиё, ва сипас то Йўшиё Лич, ӯ як силсилаи шаҳодатро дар бораи имтиҳони бунёдӣ муайян месозад. Имтиҳони бунёдӣ имтиҳони аввал аст, ки пас аз он, ҳангоме ки санги сарбаста гузошта мешавад, имтиҳони маъбад меояд. Пас аз он имтиҳони сеюм, яъне имтиҳони лакмусӣ, фаро мерасад.

Аз гӯсолаи тиллоӣ, то қурбонгоҳҳои Ёробъом дар Байт-Ил ва Дон, то подшоҳ Йӯшиё, то Йӯшиё Литч, силсилае аз қадамҳои пешгӯёнаро муаррифӣ мекунад, ки ба озмоиши бунёдии 9/11 роҳ мебаранд. Вақте ки биноҳои бузурги Нью-Йорк дар 9/11 фурӯ рехтанд, пешгӯии воӣ сеюм он озмоишро муайян кард, ки даъват ба бозгашт ба роҳҳои қадимии бунёдӣ менамуд, зеро мувозии 11 августи 1840 ва 9/11 метавонист аз ҷониби ҳар як адвентисти ҳафтрӯзаи Лаодикия дида шавад, агар ӯ интиҳоб мекард, ки бубинад. Дахولاتи Ал-Қоида дар 9/11 дар ин рӯзҳои назарияҳои тавтиа, ки умуман ҳақиқӣ мебошанд, бисёр вақт мавриди шубҳа қарор дода мешавад, аммо Ал-Қоида маъноӣ «асос»-ро дорад, ва онҳо ҳамчун як созмон як сол пеш аз замони охир, яъне дар соли 1989, оғоз карданд, дар асл 11 августи 1988.

Агар ин ҷузъиёти рамзшиносии нубуввати таҳкурсӣ ба назар гирифта нашавад, бисёр чизҳо аз даст меравад. Дар 9/11 таҳкурсӣ дар қадами аввал гузошта шуд. Дар қадами дуюм, чун санги сарбастагӣ ҷойгир карда мешавад, маъбад ба анҷом мерасад. Қадами сеюм дари баста шудани қонуни якшанбе аст. Аз 9/11 то қонуни якшанбе, паём пеш аз ҳама ба Адвентистони рӯзи ҳафтуми Лоудикия равона шудааст, зеро доварӣ аз хонаи Худо оғоз меёбад, ва барои хонаи Худо он дар қонуни якшанбе ба поён мерасад. Дар он ҷо ва дар он вақт аз Адвентизми рӯзи ҳафтуми Лоудикия убур карда мешавад; чунон ки аз протестантҳо дар таърихи миллерӣ, ва аз яҳудиён дар таърихи Масех, ва ҳамчунин аз онҳое ки дар давоми ҷиҳил сол дар таърихи Мусо мурданд, убур карда шуд.

Воӣ сеюми 9/11 тавассути воӣ дуёми 11 августи соли 1840 ба намуна гирифта шуда буд, ва дар он сатҳ ҳар ду нишона бо ҳар ифода меёбанд, ки нахустин рамзи Ислом дар нубуввати Китоби Муқаддас аст. Қонуни якшанбе тамғаи ҳайвон аст, ва он ҳайвон бисёр вақт ҳамчун шер ифода мешавад, ва ба ин васила Шери қабилаи Яҳудоро тақлид мекунад. Қонуни якшанбе шер аст, ва набиӣ нофармон аз Яҳудо дар миёни ҳар ва шер мурд, ва дар ҳамон қабр бо набиӣ дурӯғини Байт-Ил дафн карда шуд. Ё дар давраи нубувватӣ аз 9/11 то қонуни якшанбе мурд, ки он давраи нубувватӣ аз ҳар то шер аст. Он давраи озмоиш қабри набиӣ дурӯғини Байт-Ил аст, ки набиӣ нофармон аз Яҳудоро дар қабри ҳуди хеш дафн карда буд.

Подшоҳии Ёробъом, ки ҳамчун сохтакории подшоҳии Яҳудо, ки Ерусалим ва маъбад дар он ҷойгиранд, тасвир шудааст, протестантҳои таърихи миллериро намояндагӣ мекард, ки дигар қавми Худо набуданд. Онҳо таъйиноти аҳдии худро дар миёни 11 августи соли 1840 ва дари бастаии 22 октябри соли 1844 аз даст доданд. Он таърих бо 9/11 то қонуни рӯзи якшанбе мутобиқат мекунад, ва ба ҳамин сабаб, пайғамбари нофармони Яҳудо дар ҳамон қабр дафн карда мешавад, ки протестантҳои муртад, ки бо пайғамбари дурӯғини Байт-Ил намояндагӣ шуда буданд, дар он буданд.

Дар маҷмӯъ, подшоҳ Юшиё подшоҳи нек буд, вале ӯ дар Мачиддӯ кушта шуд, ки ин татбиқи ошкор ва мустаким ба Ҳармичиддун аст. Ё бо рад кардани паёми огоҳкунандаи Нехӯ аз роҳи рост берун рафт. Нехӯ, подшоҳи Миср, ва бинобар ин подшоҳи ҷануб, дар роҳ буд, то бо Бобил, подшоҳи шимол, ҷанг кунад. Юшиё он яҳудиёро намояндагӣ мекунад, ки дар Ҳармичиддун мемиранд, зеро онҳо паёми огоҳкунандаи ҷанги подшоҳи ҷануб ва подшоҳи

шимолро дар Дониёл 11:40–45 рад карданд. Он паём дар 9/11 ба асос табдил ёфт.

Озмоиши нахустин — даъвати фариштаи аввал барои бозгашт ба асосхост.

Санчиши дуҷум нидои фариштаи дуҷум аст, то ҷудо шавем ва маъбадро ба анҷом расонем.

Санчиши сеҷум санчиши ҳалқунандаи фариштаи сеҷум аст дар бораи мӯҳр ё нишона.

Санчиши аввал санчишест бар пояҳо, ва дар соли 2024 тахминан нисфи онҳое, ки бо маҷлисиҳои Zoom-и рӯзи Шанбе алоқаманд буданд, ба сабаби ягона баҳси таълимотӣ, ки дар ҷадвали 1843 тасвир шудааст, тарк карданд. Он баҳс дар бораи рамзе буд, ки рӯёи қавми Худоро дар айёми охир барқарор месозад. Баҳси миллеритӣ чунин буд, ки протестантҳо иддао мекарданд, ки Антиохус Эпифанес, ё Ислон, ҳамон қудратест, ки худро боло мебардорад ва суқут мекунад, то рӯёро дар ояти қордаҳуми Дониёл ёздаҳ барқарор созад.

Ва дар он замонҳо бисёре бар зидди подшоҳи қануб қиём хоҳанд кард; ва зӯроварони қавми ту низ худро боло хоҳанд бардошт, то рӯёро ба ҷо оваранд; вале онҳо суқут хоҳанд кард. Дониёл 11:14.

Оё ислон ё Антиохуси Эпифан дуздони қавми ту буданд, ё ин ки Рум буд, чунон ки Миллер муайян карда буд. Миллер дарк карда буд, ки қувваҳои вайронкунандагони бутпарастӣ ва папагарӣ ҳар ду ҳамон қуввае буданд, ки худро боло мебардоштанд, суқут карданд ва дуздони қавми Худо буданд. Ин далел дар он нақшае тасвир шудааст, ки «бо дасти Худо роҳнамоӣ шуда буд ва набояд тағйир дода шавад», ва он ягона тасвир дар ҳар ду ҷадвали Ҳабаққуқ аст, ки воқеаеро муайян месозад, ки дар Қаломӣ нубувватӣ ишораи бевоситае ба он набуд. Ишора дар нақша барои таъкид намудани он далели бунёдӣ ҳамчун рамзи қудрати ҷудокунандаи Қаломӣ нубувватиҳои Худо буд.

Дар соли 2024, тахминан нисфи гурӯҳи Zoom ба сабаби фаҳмиши нодурусте тарк карданд, ки гӯё Иёлоти Муттаҳида аст, ки рӯёро барқарор месозад, на Рум, чунон ки Миллериён ба таври бисёр муносиб аз он ҳимоят карда буданд.

Поксозие, ки дар соли 2023 оғоз ёфт, он гоҳ оғоз ёфт, ки Масеҳ бо бодбозани Худ ба ҳучра даромад, ва он бодбозан қаломҳои ҳақиқати Ёст. Чун Ё ба ҳучраи Худ даромад, он аз одамон ҳолӣ буд; бинобар ин Ё овозе дар биёбон бархезонд, то роҳи Худовандро муҳайё созад. Он овоз мебоист роҳро барои Расули Аҳд омода созад, то ки Ё ногаҳон ба маъбади Худ биёяд; ба маъбади Худ, яъне ба он яксаду чилу ҳафтор ҳазор.

Пас дар соли 2024 озмоиши аввал, озмоиши асосӣ, озмоиши он ки қӣ рӯёро барқарор мекунад,—он рӯёро, ки бақияро мӯҳр мекунад. Рӯёи дохилие, ки бақияро мӯҳр мекунад, рӯёи Масеҳ дар боби даҳум аст, ва рӯёи берунӣ он рӯёест, ки зиддимасеҳ барқарор мекунад, ва зиддимасеҳ Рум аст. Рӯёи дохилии Масеҳ ва рӯёи берунии зиддимасеҳ. Мӯҳр шудан устувор гардидан дар ҳақиқат аст, ҳам рӯҳонӣ ва ҳам ақлонӣ; ва рӯёи дохилии боби даҳум қанбаи рӯҳонӣ аст, ва рӯёи берунии боби ёздаҳум қанбаи ақлонӣ. Фаҳмиш ва таҷрибаи мутаносиби ҳар ду рӯё меъёри зарурӣ барои ҳар касе аст, ки бояд мӯҳр шавад, чунон ки Дониёл дар ояти аввали боби даҳуми китоби Дониёл намояндагӣ мекунад.

Дар соли сеюми Куруш, подшоҳи Форс, ба Дониёл, ки номаш Белтешатсар хонда мешуд, чизе ошкор карда шуд; ва он чиз рост буд, аммо вақти муқарраршуда дароз буд; ва ӯ он чизро фаҳмид, ва рӯёро дарк намуд. Дониёл 10:1.

Имтиҳони алфаи пояҳо бар сари ояти чордахуми Дониёл ёздаҳум буд, ва он ҳаммутанозир бо ҳамон имтиҳони поягии миллериён буд, ва он имтиҳон ягона ихтилоф аз таърихи миллериён буд, ки бар чадвале, ки ба посбони Ҳабаққуқ амр карда шуд, ки онро бинависад ва равшан созад, муаррифӣ шудааст. Имтиҳони поягии соли 2024 фурӯди фариштаи аввал буд, чунонки бо 11 августи 1840, 1888 ва 9/11 муаррифӣ мешавад.

Он фаришта ҳамчунин ҳамчун Михаил нозил шуда буд, зеро Михаил ҳамонест, ки Мусоро эҳё кард; ва Мусо ҳамроҳ бо Илёс дар рӯзи охири соли 2023 эҳё карда шуд. Он эҳёро Ҳизқиёл ҳамчун амале муаррифӣ мекунад, ки ба василаи нубуввати чор бод анҷом меёбад; ва хоҳар Уайт онро аспи хашмигӣ боздошташуда меномад, ки он Ислом аз 11 августи соли 1840 ва 9/11 мебошад. Имтиҳони алфа озмоиши асосгузори рӯёи зоҳирӣ буд. Имтиҳони омега рӯёи дохилии ҷамъбастананда хоҳад буд.

Чаро бояд алфа ва омегае вучуд меошад, ки пас аз он озмоиши сеюм меомад? Маҳз ҳамин масъалаест, ки ман онро муайян месозам. Рӯёи озмоиши берунии алфа дар соли 2024, нахустини се озмоиш аст. Он озмоиши бунёдӣ бояд гузаронда шавад, то шахс дар озмоиши ниҳони омега, ки санги қулла мебошад, иштирок дошта бошад. Он ду озмоиш аз лиҳози табиати нубувватӣ аз озмоиши сеюм фарқ мекунад. Озмоиши сеюм санҷиши лакмусӣ аст, ки нишон медиҳад, оё номзад ду марҳалаи пешинаро воқеан гузаштааст ё не.

Санҷиши аввал асос аст, ва санҷиши дувум маъбади ба анҷомрасида мебошад. Асоси маъбад дар ҷараёни таърихи фармони аввал барои берун омадан аз Бобил гузошта шуд. Дар таърихи фармони дувум маъбад ба анҷом расонида шуд. Фармони сеюм дигаргун буд, зеро дар он фармон соҳибхитории миллии Яҳудо барқарор карда шуд ва ба онҳо салоҳият дода шуд, ки ҷиноятҳои шахравандӣ ва динӣ ۞ таъқиб намоянд. Дар фармони сеюм доварӣ барқарор карда мешавад. Дар соли 2024, санҷиши асосии алфа онҳоро, ки дар ҳуҷраи амалан холии марди dirt brush буданд, ҷудо кард.

Санҷиши омега он ҷост, ки маъбад ба анҷом мерасад, чунон ки бо гузошта шудани санги сарпӯш ифода ёфтааст. Тақмили маъбад ҳамон калисои зафарманд аст, ки ҳангоми бардошта шудани зоғолаҳо барқарор мегардад. Тақмили маъбад дар ҳоби Миллер он вақт буд, ки ҷавохирот ба сандуқчаи бузургтар боз андохта шуданд, «бе ҳеҷ ранҷи намоёне аз ҷониби он марде, ки онҳоро дар он меандохт». Пас аз он ки Миллер марди ҷорӯби ифлосиро, ки ҷавохиротро ба сандуқчаи бузургтар меандохт, муайян мекунад, ӯ шаҳодати худро бо ин суханон ба поён мерасонад: «Ман аз шодии бисёр нидо баровардам, ва ҳамон нидо маро бедор кард».

Аҳамият диҳед, ки нидои баланди Миллер, ки бедор мекунад, бо «шодӣ» қувват ёфта буд. Шодӣ рамзи онҳост дар Юил, ки «шароби нав» доранд, ва «шармандагӣ» бар он дигар шаробнӯшон аст, ки аз шароби нав маҳрум гардидаанд. Нидои Нимашаб, ки Миллерро бедор мекунад, баъд аз он меояд, ки марди ҷорӯби ҷанг гавҳархоро ба сандуқи калонтар

меандозад. Сандуқи калонтар аз гавҳарҳое пур аст, ки аз ахлот чудо карда шуда, ба сандук андохта шудаанд; ва он ҳам маъбади яксаду чилу чаҳор ҳазор аст ва ҳам паёми Нидон Нимашаб. Маъбад дар фармони дуюм, ё фариштаи дуюм, ё озмоиши дуюм ва омега ба анҷом мерасад. Дар хоби Миллер, озмоиши омега он гоҳ намояндагӣ мешавад, вақте ки тирезаҳои осмон кушода мешаванд.

Ва ман шундаам, ки гӯё овози издиҳомӣ бузурге ва гӯё овози обҳои бисёр ва гӯё овози раъдҳои пуркуватте мегӯяд: «Ҳалелуёҳ! зеро ки Худованд Худои Қодири Мутлак подшоҳӣ мекунад. Шод бошем ва ба вачд оем, ва Ёро ҷалол диҳем; зеро ки тӯи Барра фаро расидааст, ва завҷаи Ё худро омода кардааст». Ва ба вай ато шуд, ки катони нафиси поку сафед бипӯшад; зеро ки катони нафис адолати муқаддасон аст. Ва ӯ ба ман мегӯяд: «Бинавис: хушо онҳое ки ба зиёфати тӯи Барра даъват шудаанд». Ва ӯ ба ман мегӯяд: «Инҳо суханони ҳақиқии Худоянд». Ваҳй 19:6–9.

Дар 22 октябри соли 1844 «чаҳор омадани Масеҳ» ба амал омаданд, ва ҳар яке аз он чаҳор омадан дар қонуни якшанбеи наздиқоянда ба таври комилтар иҷро мегарданд. Ё ҳамчун Фиристодаи Аҳд омад, дар иҷрои поксозӣ ва татҳири левизодагон дар Малокии сеюм. Ё омад, то подшоҳиро қабул намояд, дар иҷрои Дониёл 7:13. Ё омад, то маъбадро пок созад, дар иҷрои Дониёл 8:14, ва низ ба тӯӣ омад. Тӯӣ он гоҳ сурат мегирад, ки арӯс худро омода сохта бошад.

«Ва ҳангоме ки самар расид, феврал досро ба қор меандозад, зеро вақти дарав фаро расидааст.» Масеҳ бо орзуи пуршиддат мунтазири зуҳури Худ дар калисои Худ аст. Ҳангоме ки ҳислати Масеҳ дар қавми Ё ба таври комил таҷассум ёбад, он гоҳ Ё хоҳад омад, то онҳоро ҳамчун моли Худ талаб намояд.» Christ's Object Lessons, 69.

«Ҷаҳонро танҳо метавон огоҳ кард», мувофиқи илҳом, бо «дидани мардону занон» бо мӯҳри Худо дар ҷараёни бӯҳрони қонуни якшанбе.

«Қори Рӯҳулқудс ин аст, ки ҷаҳонро дар бораи гуноҳ, дар бораи адолат ва дар бораи доварӣ мутақоид созад. Ҷаҳонро танҳо ба воситаи он метавон хушдор дод, ки онҳое, ки ба ҳақиқат имон доранд, ба воситаи ҳақиқат муқаддас гардонида шудаанд ва бар асоси усулҳои олӣ ва муқаддас амал мекунанд, ва ба таври баланду воло хати ҷудоиро миёни онҳое, ки аҳкоми Худоро риоят мекунанд, ва онҳое, ки онҳоро зерӣ пои худ поймол менамоянд, нишон медиҳанд. Муқаддасгардонии Рӯҳ фарқи миёни онҳое, ки мӯҳри Худоро доранд, ва онҳое, ки рӯзи истироҳати қалбакиро нигоҳ медоранд, ошкор месозад. Вақте ки озмоиш фаро расад, равшан нишон дода хоҳад шуд, ки аломати ҳайвон чист. Он риояи якшанбе аст. Онҳое, ки пас аз шундани ҳақиқат, боз ҳам ин рӯзро муқаддас мешуморанд, имзои он марди гуноҳро бар худ доранд, ки гумон дошт замонҳо ва қонунҳоро тағйир диҳад». Bible Training School, December 1, 1903.

Вақте ки арӯс худро омода месозад, дарав фаро расидааст. Дарав бо ҷамъ овардани қурбонии гандуми навбари аввалин, ки чун парчами қурбонии ҷунбонидашаванда боло бардошта мешавад, оғоз меёбад. Аввал навбарони аввалин, ки дар китоби Ваҳй як саду чилу чор ҳазор мебошанд, ҷамъ оварда мешаванд, ва сипас рамаи дигар, ки ҳамон анбӯҳи бузурганд. Парчам лашкари қудратманди Ёст, ва лашкари қудратманди Ё ба катони нафиси

сафед орошта шудааст. Дар вақти акди никоҳ, маъбади он як саду чилу чор ҳазор пеш аз довари қонуни якшанбе ба анҷом мерасад, ва он маъбад на танҳо тобути бузургтари Миллер аст, балки калисои зафарманд низ ҳаст, ки ҳамаи атоҳоро, аз ҷумла рӯҳи нубувватро, дорост.

Ва ман назди пойҳои ӯ афтадам, то ӯро сачда кунам. Ва ӯ ба ман гуфт: «Зинҳор, чунин макун; ман ҳамхизмати ту ҳастам ва аз бародарони ту, ки шаҳодати Исо доранд: Худоро сачда намо; зеро шаҳодати Исо рӯҳи нубувват аст». Ваҳй 19:10.

Яксаду чилу чаҳор ҳазор касонеанд, ки шаҳодати Исо доранд, ва шаҳодати Исо ҳам дар Китоби Муқаддас ва ҳам дар Рӯҳи Нубувват «сатр бар сатр» баён шудааст. Ҳангоме ки ҳаракати Лоодикиягии яксаду чилу чаҳор ҳазор ба ҳаракати Филадельфиягии яксаду чилу чаҳор ҳазор табдил меёбад, ҳамаи онҳо барои баёни шаҳодати худ аз усули «сатр бар сатр» истифода хоҳанд бурд. Он шаҳодат маҷмӯае аз хуни Илоҳӣ ва гувоҳии инсонӣ аст.

Ва онҳо ба василаи хуни Барра ва ба василаи каломи шаҳодати худ бар ӯ ғолиб омаданд; ва ҷони худро то ба марг дӯст надоштанд. Ваҳй 12:11.

Шаҳодати инсоният, ки бо хуни Илоҳият якҷо шудааст, ҳамон шаҳодати Мусо ва Барра аст. Мусо инсоният буд, алфа нисбат ба хуни Илоҳияти Барраи омега. Ҳамаи атоҳо ҳамон замон барқарор карда мешаванд, ки арӯс худро омода месозад, ва чун лашкари пурқудрате, ки ба катони сафед либос пӯшидааст, мавқеи худро ҳамчун парчами лашкари пешрави Худованд ишғол мекунад. Он раҳпаймоии ҷангӣ аз ҳамон вақт оғоз меёбад, ки арӯс омода ва ба сафед пӯшида мегардад, ва ин ҳамон вақтест, ки равзанаҳои осмон кушода мешаванд, чунон ки дар хоби Миллер буданд.

Ва ман осмонро кушода дидам, ва инак, аспӣ сафед буд; ва Он ки бар он нишаста буд, Амин ва Ҳақ номида мешуд, ва бо адолат доварӣ мекунад ва ҷанг менамояд. Чашмони ӯ мисли шӯълаи оташ буд, ва бар сари ӯ тоҷҳои бисёре буданд; ва номи навишташудае дошт, ки ҳеҷ кас онро намедонист, ҷуз худӣ ӯ. Ва ӯ чомае дар бар дошт, ки ба хун оғушта буд; ва номи ӯ «Каломи Худо» хонда мешавад. Ва лашкарҳои ки дар осмон буданд, бар аспони сафед аз пайи ӯ мерафтанд, дар катони нозук, сафед ва пок пӯшида. Ва аз даҳони ӯ шамшери тезе мебарояд, то ки бо он халқҳоро зарба занад; ва ӯ бар онҳо бо асои оҳанин ҳукмронӣ хоҳад кард; ва ҷархушти шароби шиддат ва ғазаби Худои Қодири Мутлақро поймол мекунад. Ва бар чомаи ӯ ва бар рони ӯ номе навишта шудааст: ПОДШОҲИ ПОДШОҲОН, ВА ХУДОВАНДИ ХУДОВАНДОН. Ваҳй 19:11–16.

Вақте ки марди ҷуткаи хокрӯб ба утоқи ҳолӣ дохил шуда, тирезаҳоро мекушояд, ӯ ҷавоҳиротро ҷамъ оварда, онҳоро ба сандуқчаи калонтарини омега меандозад. Ҷеймс Уайт ин ҷавоҳиротро ҳамчун қавми Худо муайян мекард, аммо Вилиям Миллер ба шумо мегуфт, ки рамзҳо беш аз як маъно доранд, ва ин ҷавоҳирот на танҳо ҳақиқатҳои парокандаи бунёдӣ, балки ҳамчунин ҷавоҳироти парокандаеро ифода мекунанд, ки бар тоҷи боло бардошташуда ҳастанд ва подшоҳии ҷалолии Масеҳро намояндагӣ мекунанд.

Ва Худованд Худои онҳо дар он рӯз онҳоро, мисли рамаи қавми Худ, начот хоҳад дод; зеро онҳо мисли сангҳои тоҷ хоҳанд буд, ки ҳамчун парчам бар замини Ё барафрошта мешаванд. Закарё 9:16.

Омега ва озмоиши дуввум, пас аз озмоиши бунёдии алфаи Рум, ки рӯёро барқарор мекунад, ҳамон озмоиши ниҳии омега аст. Ин ба анҷом расидани озмоиши маъбад аст, ки пеш аз озмоиши сеюми санҷиши лакмусии доварӣ меояд. Ин озмоиш ду табакаи ибодаткунандагонро аз якдигар пок ҷудо мекунад ва хирадмандонро аз аҳмақон бар асоси равшан, ки ҳамон паём аст, ҷудо месозад, ё ҷунон ки Хоҳар Уайт дар тавзеҳи худ дар бораи куништ дар Кафарнаҳум муайян намудааст — «суханони ростӣ».

Капернаҳум ҳамон ҷоест, ки дар Юҳанно 6:66 Исо дар як вақт шумораи аз ҳама зиёди шогирдонро аз даст дод, ва он шогирдон ҳаргиз бознагаштанд. Ҷун бузургтарин имтиҳони шогирдӣ дар айёми Масеҳ, Капернаҳум рамзи имтиҳони омегавии шогирдӣ дар айёми Масеҳ аст, ки он, дар навбати худ, имтиҳони омегавии шогирдиро дар раванди сеқадамаи имтиҳон, ки дар соли 2023 оғоз ёфт, намунавӣ месозад. Дар Капернаҳум, ин имтиҳон бо Нони Осмон муаррифӣ гардид, ва он нокомии яҳудиёнро дар ҷорҷӯби нотаवонии онҳо барои дарки нубувват ошкор намуд, ки сабабаш нохоҳамии онҳо барои қабул кардани он буд, ки вақте Исо дар бораи ҷизҳои табиӣ суҳан мегуфт, он бояд дар татбиқи рӯҳонӣ фаҳмида мешуд.

Мо ин мавзӯро дар мақолаи оянда идома хоҳем дод.

«Суҳани Масеҳ дар куништи яҳудиён дар бораи нони ҳаёт нуктаи гардиш дар таърихи Яҳудо буд. Ё ин суҳанонро шунид: “Агар ҷисми Писари Одамро нахӯред ва хуни Ёро нанӯшед, дар худ ҳаёт надоред.” Юҳанно 6:53. Ё дид, ки Масеҳ неъмате рӯҳониро пешкаш мекунад, на манфиати дунявиро. Ё худро дурбин мешуморид ва гумон мекард, ки мебинад Исо ҳеҷ иззате нахоҳад дошт ва наметавонад ба пайравони Худ мақоми воле ато намояд. Ё қарор дод, ки худро бо Масеҳ он қадар зич муттаҳид насозад, ки натавонад канор равад. Ё назорат хоҳад кард. Ва кард.»

«Аз ҳамон вақт ӯ шубҳахоёро баён мекард, ки шогирдонро сардаргум месохтанд. ...» Орзуи асрҳо, 719.

Санҷиши аввал

«Нигоҳе, ки Исо ба Яҳудои худҳоҳ афканд, ӯро мутмаин сохт, ки Устод риёкории ӯро дарёфтааст ва ҳислати пасту нафратангези ӯро хондааст. Ин сарзанише буд равшантар ва мустақимтар аз он чи Яҳудо пеш аз ин гирифта буд. Ё аз ин ба ҳашм омад, ва ба ин васила даре кушода шуд, ки шайтон аз он даромада, фикрҳои ӯро зерӣ идораи худ гирифт. Ба ҷойи он ки тавба кунад, ӯ қасди интиқом гирифт. Аз дониши гуноҳи худ неш хӯрда, ва то ҳаққи девонагӣ барангехта, зеро айби ӯ ошкор гардида буд, ӯ аз сари дастархон бархост ва ба қасри саркоҳин рафт, ки дар он ҷо шӯро гирд омада буд. Ё аз рӯҳи шайтон саршор шуда буд ва ҷун қасе амал мекард, ки аз ақл маҳрум гаштааст. Мукофоте, ки барои таслим кардани Устои худ ба ӯ ваъда шуда буд, сӣ пора нуқра буд; ва ӯ Начотдихандаро ба маблағе фурӯхт, ки аз қимати қуттии атр хеле камтар буд.»

«Дар рӯҳ ва амал бисёриҳо ба Яҳудо монанданд. То даме ки дар бораи доғи вабомонанди хислати онҳо хомӯшӣ риоя мешавад, ҳеҷ душманин ошкоре дида намешавад; аммо вақте ки онҳоро сарзаниш мекунанд, талхӣ дилҳои онҳоро пур месозад». Youth Instructor, 12 июли 1900.

Санҷиши Дуюм

«Пеш аз иди Фисх, Яҳудо бори дуюм бо коҳинон ва китобдонон мулоқот карда, шартнома ро барои ба дасти онҳо супурдани Исо ба анҷом расонда буд.... Акнун Яҳудо аз амали Масеҳ, ки пойҳои шогирдонашро шуст, ранҷида буд. Ў фикр мекард: агар Исо то ин ҳад ҳудро фурӯтан созад, Ў наметавонад Подшоҳи Исроил бошад. Ҳама умед ба иззату шарафи дунявӣ дар як подшоҳии заминӣ барбод рафт. Яҳудо ба ин қонеъ шуд, ки аз пайравӣ кардани Масеҳ ҳеҷ суде ба даст намеояд. Пас аз он ки, ба гумони худ, дид, ки Ў ҳудро хор месозад, дар қасди худ устувор гашт, ки аз Ў рӯй гардонад ва эътироф кунад, ки фирефта шудааст. Ў зери тасарруфи деве қарор гирифт, ва қарор дод, ки қориеро, ки барои анҷом додани розӣ шуда буд, яъне хиёнат ба Худованди худ, то ба охир бирасонад». Орзуи асрҳо, 645.

Қарори Ниҳой

«Яҳудо аз ошкор шудани мақсадаш ба ҳайрат ва саргардонӣ афтад, шитобон бархост, то аз он хона берун равад. “Пас Исо ба ӯ гуфт: Он чи мекунӣ, зуд бикун.... Пас ӯ, чун луқмаро гирифт, дарҳол берун рафт; ва шаб буд.” Барои ҳоин, ҳангоме ки аз Масеҳ рӯй гардонида, ба зулмоти берунӣ мерафт, воқеан шаб буд.

«То замоне ки ин қадам гузошта нашуда буд, Яҳудо ҳанӯз аз доираи имкони тавба берун нарафта буд. Аммо вақте ки ӯ аз ҳузури Худованди худ ва ҳамшогирдонии худ берун рафт, қарори ниҳой гирифта шуда буд. Ў аз хатти марз гузашта буд.

Шигифтангез буд пурсабрии Исо дар муносибаташ бо ин ҷони озмудашуда. Ҳеҷ он чиро, ки барои наҷоти Яҳудо метавон анҷом дод, ноқарда намонда буд. Пас аз он ки ӯ ду бор паймон баст, то Худованди ҳудро таслим кунад, Исо ҳанӯз ҳам ба ӯ фурсати тавба дод. Масеҳ бо хондани қасди махфии дили ҳоин ба Яҳудо далели ниҳой ва қонеъкунандаи илоҳияти Ҳудро ато намуд. Ин барои он шогирди қозиб охириин даъват ба тавба буд. Ҳеҷ мурочиате, ки дили илоҳӣ-инсонии Масеҳ метавонист бикунад, дарег дошта нашуд. Мавҷҳои марҳамат, ки аз ҷониби такаббури саркаш пас ронда мешуданд, бо хурӯши нерӯмандтари муҳаббати ромкунанда бозмегаштанд. Аммо, гарчи аз фош шудани гуноҳи худ ба ҳайрат ва ҳарос афтад, Яҳудо фақат боз ҳам қотетар гардид. Ў аз зиёфати муқаддас берун рафт, то қори хиёнатро ба анҷом расонад.

«Ҳангоми эълон кардани вой бар Яҳудо, Масеҳ ҳамчунин нисбат ба шогирдонии Ҳуд мақсади раҳм дошт. Бо ин тарз Ў ба онҳо далели ниҳонии Масеҳонияташро дод. Ў гуфт: “Пеш аз он ки ба амал ояд, ба шумо мегӯям, то вақте ки воқеъ шавад, имон оваред, ки МАН ҲАСТАМ”. Агар Исо хомӯш мемонд ва гӯё аз он чи бар Ў меомад, беҳабар менамуд, шогирдон метавонистанд гумон кунанд, ки Устодашон пешбини илоҳӣ надошт ва ногаҳон ғофилгир шуда, ба дасти издиҳомии хунхор таслим гардидааст. Як сол

пеш Исо ба шогирдон гуфта буд, ки дувоздаҳ нафарро баргузидааст ва яке аз онҳо иблис аст. Акнун суханони Ё ба Яҳудо, ки нишон медод хиёрати вай ба таври комил ба Устодаш маълум буд, имони пайравони ҳақиқии Масеҳро дар айёми хоршавии Ё қавӣ мегардонид. Ва вақте ки Яҳудо ба анҷоми даҳшатноки худ мерасид, онҳо войеро, ки Исо бар хиёнаткор эълон карда буд, ба ёд меоварданд». The Desire of Ages, 653–655.